

Todistaja

Elokuu • August 2007 No. 7 Volume 82

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EURO

Kesä – juhlien
aikaa 2

Verraton tie -
rakkauden tie 3

Apu Herralta hädän
päivänä 3

South Porcupinen
seurakunta 4

Pikkukirkko
miehen ikään 4

Pitäkää se, mikä
hyvää on 4

Vierellä viime
hetkinä 5

Punainen virta 5

Isänä ja äitinä
lähetyslapsille 6

Jumalan armo on
ilmestynyt 9

Vanhan ajan
herätyskokouksessa
..... 10

Military wife
and Kitchen
Missionary 12

Mt. Everest kutsuu

TEKSTI:
LAURI KARHINEN
KUVAT:
RAUNO HÖGLININ
KUVA-ARKISTO

**Mt. Everest sijaitsee Himalajan vuoristos-
sa ja on maailman korkein vuori. Metreissä
sen korkein huippu on 8848m eli lähes yh-
deksän kilometriä korkea, (29028').**

Rauno Höglin on noudattanut Mt. Everestin kutsua jo kahdesti. Hän on kiivennyt tuon maailman korkeimman vuoren huipulle sekä eteläisen eli Nepalin puolelta, että pohjoisen rinteiden kautta. Viimeinen valloitus tapahtui toukokuussa 2007 Tiibetin puoleiselta pohjoisrinteeltä. Vain hyvin harvat ihmiset kykenevät tähän, joten millainen mies on Rauno Höglin?

Rauno on syntynyt Kanadassa suomalaiseen siirtolaisperheeseen. Hänen vanhempansa tulivat siirtolaisina Sudburyyn Ontarios-
sa ja siellä ollessa syntyi Rauno. Aikoinaan perhe muutti Vancouve-

riin, British Columbiaan, Tyynen Meren tuntumaan. Terveellinen elämäntapa ja ruumiillinen työ ovat luoneet Raunolle vahvan yleiskunnon. Elämän kantavana voimana on ollut 19 vuotiaana tehty uskon ratkaisu Vancouverin Helluntaikirkossa. Herran seuraaminen niin opissa kuin elämässä on ollut hänen tavoitteensa arkisessa elämässä. Vuorten valloittamisen Rauno aloitti 1990 Meksikossa. Takana on myös vierailu Japaniin, paljon pyöräilyä siellä ja lähetystyön auttamista opettamalla englantia japanilaisissa lähetyksessä. Hän on myöskin

Rauno Höglin

osallistunut hengelliseen työhön Campus Crusade for Christ järjestössä. Rauno Höglin on elänyt hyvin mielenkiintoista ja rikasta elämää.

Miten tapahtuu vuorijättiläisen valloitus? Sinne ei mennä noin vain kylmiltään. Se on kuin hyvin suuren kalan pyydystäminen; vähitellen - väsyttämällä. Raunon viimeisen valloituksen aikataulu oli seuraava: Lähtö Vancouverista maaliskuun 27. Huhtikuun alussa kiipeilijät vietiin Nepalin kautta Tiibettiin ja alkoi hidas totuttautuminen ohuempaan ilmaan korkeuksissa. Sitä vaihetta kesti noin kuusi viikkoa. Se aloitettiin 5200 metrin korkeudessa sijaitsevalla leirintäalueella. Vähitellen siirryttiin aina korkeammalle ohuempaan ilmaan totutellen.

Leirintäalueita oli kaikkiaan kuusi. Korkein, eli Camp 3, sijaitsi 8350 metrin korkeudessa. Vasta sieltä, monen viikon jälkeen, tehtiin lopullinen jättiläisen valloitus. Osa yrittäjistä oli jo tippunut pois siinä vaiheessa. Raunon ryhmän kohdalla valtauspäivä oli toukokuun 23. Vancouverissa seurasimme Raunon vaiheita netin kautta päivittäin.

Jatkuu sivulla 7

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten
helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu.
Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal
Churches in Canada and in the United States of
America. Published 10 times a year.

Kirjoituksissa esiintyvät mielipiteet ovat kirjoittajien, eivätkä
välttämättä vastaa lehden toimituksen mielipiteitä.

Viewpoints expressed in this publication are those of the
writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smarrt.com
todistaja@telus.net

Toimittaja/Editor

Lauri Karhinen

Layout

Keijo Sakara

Oikoluku

Helena Rantanen, Terttu Karhinen

Takasivun toimitus

Sylvia Rukkila

Aluetoimittajia

Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

Toimituskunta

Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi,
Eljas Rossi, Ulla Saari, Aimo Selin.

Yhdyshenkilö Suomessa

Annikki Siren,
Katajakalliontie 2,
01120 Vesterskog
PUH 09-877-9114

Ilmoitushinnat:

\$10.00 palstatuuma.
Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

Kanadassa ja USA:ssa:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

Kanadassa: \$26.00. (sis. GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$32.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$36.00

USA:STA: US \$26.00.
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$30.00

Suomesta:

Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä
Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 30 euroa.

Muista maista:

CAD \$36.00 , US \$30.00 tai 30.00 euroa.

OSOITTEITA

Lähetys sihteeri

Erkki Inkiläinen
19 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

Lähetyskassa USA

Ulla Saari
6804 Trade Wind Way, Lantana
FL 33462-4048 USA

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI

Sylvia Rukkila
sylviarukkila@sympatico.ca

\$3.00 (GST INCL.) 3,00 euroa
GST No. R 121903561
Publications Mail Agreement No. 40028608
Publications Mail Registration No. 09505

**“We acknowledge the financial
support of the Government of Canada,
through the Publications Assistance
Program (PAP), toward our
mailing costs.”**

Canada

Kesä – juhlien aikaa

Elokuu tuo lomalaiset kotiin ja muistuttaa koulujen alkamisesta. Seurakunnissa varustaudutaan uuteen työkauteen. Taloudellisesti kesä ei ole sitä paras-ta aikaa: Lomalaisilta menee liikaa (ainakin omasta mielestä) ja usein seurakunta jää unohduksiin. On kii-tosaihe Jumalalle, että saa palata matkoilta terveenä kotiin. Siitä on aihe kiitosuhriin.

Oli jälleen tilaisuus, seitsemän vuoden jälkeen, olla mu-kana kesäkonferenssissa Isossa Kirjassa. Noin 30000 juh-lavieraan joukossa toteaa vain, että ei tässä ollakaan ihan yksin. Paljon on muutosta tapahtunut 53 vuoden takaisesta konferenssista. Se oli ensimmäinen kohdallani. Kyllä työ on kantanut tuloksia! Uusi polvi on astunut remmiin.

Siunataan heitä jatkamaan rohkeina kylvä-mistä ja niittämistä sekä lauman ruokkimis-ta. Hain joukosta tuttuja, nyt jo “vanhan” polven sananjulistajia, mutta harvassa olivat. Joillakin, mielestäni melko nuorilla, oli ta-kin liepeessä nimilappu, jossa tittelinä “VE-TERAANI”.

Todistaja lehtemme, evankelistamme, on palaamassa kesälomalta. Toteamme, että tilit ovat koko ohuena. Nyt syyskaudelle marssiessa kiitämme uskollisia avustajiam-me kaikesta tuesta; kirjoitusten, rukouksi-en ja aineellisen avun muodossa tullee. Parhaillaan suunnitellaan joskus lokakuus-sa tapahtuvaa Todistajan kierrosta Kanadan seurakuntiin. Tämä on joka toinen vuosi ta-pahtuva traditio.

Maailman pelottava kuuhunta ei ole ol-lut kesälomalla. Lähi-itä on kuin räjähtä-mäisillään oleva ruutitynnyri. Mitä tuonee huomien tullessaan? Hämeenlinnassa vie-raillessani kesäkuun alussa minulla oli ti-laisuus tavata Israelin suurlähettilästä. Hän oli Hämeenlinnan kaupungin vieraana kau-

pallisessa merkityksessä. Israelin Ystävät Ry oli järjestänyt myös tilaisuuden, jossa suurlähettiläs Shemi Tzur puhui. Hän myös vastaili yleisön kysymyksiin. Minullakin oli tilaisuus keskustella hänen kanssaan tilaisuuden jälkeen. Puheessaan suurlähettiläs Tzur pahoitteli sitä, että länsi-mainen media tahallisesti antaa aina vääristyneen kuvan maailmalle Israelin tilanteesta. Lehdistön puoliotuudet tekevät Israelista hyökkääjän vaikka hänen kansansa käy puolustustaistelua vihollisiaan vastaan.

Ajan merkinä toteamme, että Israel on jäämässä yksin. Uskovina kuitenkin tiedämme, että Israelin vartija ei torku eikä nuku. Me siunaamme Israelia.

LAURI KARHINEN

Ajasta ikuisuuteen

*On eessäni helmiportit;
kohta sisälle käydä saan.
Mulle enkelikuoro laulaa,
tervetulleeksi toivottaa.*

*Niin monta vuotta mä ootin
ja ikävöin kotihin.
Tahdoin taivahan tietä käydä,
kultakatuja kaipasin.*

*Mua odotti valkoiset vaatteet
ja kruunukin kultainen.
Oli kaikki niin kaunista siellä.
Kiitosvirsi soi iäinen.*

*Minä kristallivirralla kuljin,
sen rannalle istahdin.
Ei tämä voi totta olla!
Mä ehkä vain uneksini!*

*Ei kiirettä, kipua enää;
ei väsyä milloinkaan.
Ei surua, ei kyynelitä.
Jäi taakseni taistot maan.*

*Olen vihdoinkin perille päässyt
ikilepohon taivaalliseen.
Tätä vaihtaa en haluaisi
enää mihinkään entiseen.*

*Niin pieneksi itseni tunsin;
seisoin edessä Vapahtajain.
Sillä olinhan maassa ollut
yksi miljoonista vain.*

*Niin hellästi silmiini katsoo
ja tarttuu käteeni mun:
“Nyt unhoitat kaiken menneen;
sait osan sä siunatun.”*

Soile Vuotilainen

Verraton tie - rakkauden tie

”Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista. Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien.” (1 Kor 12:31)

Apostoli Paavali opetti Korinton seurakuntaa Pyhän Hengen lahjojen toiminnasta ja käytöstä luvuissa 12 ja 14. Yhtäkkiä Pyhän Hengen innoittamana hän alkoi kirjoittamaan: ”minä osoitan teille tien, verrattoman tien.” Englannin kielessä tuo sana verraton on useimmiten käännetty ilmaisulla: more excellent – erinomainen tai vieläkin erinomaisempi. Parhain, huippu hyvä, ovat ilmaisia, jotka nousevat asiayhteyden mukaisesti mieleeni. Mikä onkaan siis tämä luvun kaksitoista loppujakeessa ilmoitettu verraton, erinomainen, huippu hyvä tie? Seuraavan luvun alku osoittaa mihin apostoli viittasi toteamuksellaan: on kyse Jumalan rakkauden valtaamasta elämästä – rakkauden tiestä.

Tavoittele kiihkeästi armolahjoja ja rakasta

Opettaessaan seurakuntaa apostoli käyttää värikkäitä ilmaisia. Hän kehoittaa kolmesti seurakuntaa pyrkimään omistamaan armolahjoja. ”Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolahjoista.” (1 Kor 12:31), ”...pyrkikää saamaan hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa.” (1 Kor 14:1) ja vielä ”Samoin tekin, koska tavoittelette henkilalahjoja, niin pyrkikää seurakunnan rakennukseksi saamaan niitä runsaasti.” (1 Kor 14:12). Sana pyrkii on kreikan kielellä sana dzeloo, joka tarkoittaa kirjaimellisesti tavoitella kiihkeästi. Samasta sanasta tuli ilmaisu selootti, joka tarkoitti kiivailijaa. Jumala siis tahtoi,

että me tavoittelisimme kiihkeästi armolahjoja, jotta ne toimisivat meidän kauttamme Kristuksen ruumiin rakennukseksi.

Kun pikku vauvalla on nälkä tai jano, hetken kuluttua alkaa kuulua hirmuinen irku ja kitinä. Pikku vauva tavoittelee kiihkeästi maitoa. Kaikki muu menettää merkityksensä ja hetkessä pikku vauvasta tulee ”yhden asian mies” tai ”yhden asian nainen” – kiihkeän tavoittelun kohteena on äidin maito. Samalla intensiteetillä meidänkin tulisi tavoitella armolahjoja. Kuitenkin kun Paavali opettaa tästä kiihkeästä tavoittelusta armolahjojen puoleen, hän vieläkin voimakkaammin korostaa rakkauden merkitystä seurakunta-elämässä ja kaikessa armolahjojen toiminnassa (1 Kor 13:1-3). Kun luen ensimmäisen korinttolaiskirjeen lukuja 12-14, voisin kiteyttää apostoli Paavalin opetuksen verrattomasta tiestä seuraaviin lauseisiin: ”On hyvä jos seurakunnassa toimivat Hengen lahjat runsaasti. On hyvä jos seurakunta on täynnä Jumalan rakkautta. On kuitenkin kaikkein parasta, jos seurakunta on sekä täynnä rakkautta että sen keskellä toimivat Hengen lahjat runsaasti.”

Tavoittele ja harrasta Jumalan rakkautta

”Tavoitelkaa rakkautta” (1 Kor 14:1) Paavali kehoittaa meitä tavoittelemaan rakkautta. Mitä se tarkoittaa? Jumalan sanan kokonaisilmoituksen pohjalta antaisin seuraavan ehdotuksen. Ensimmäiseksi minun tulee päivittäin tavoitella sitä, että Jumalan sanaan pohjautuen ymmärrän, että Jumala on rakkaus ja että hän rakastaa minua.

Toiseksi tavoittelen sitä, että annan Jumalan rakkauden täyttää itseni päivittäin Pyhän Hengen tuoreen ja jatkuvan täyteyden kautta. Kolmanneksi tavoittelen sitä, että määrätietoisesti antaudun olemaan Jumalan rakkauden kanavana ja jaan sitä toisille, sekä sanoin että teoin. Englanninkielinen NIV sanookin, että ”Follow the way of love..”. Seuraa rakkauden tietä eli osoita Jumalan rakkautta käytännössä lähimmäisillesi. ”... harrasta ... rakkautta... niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä.” (2 Tim 2:22). Näin opettaa apostoli nuorta pastori Timoteusta. Meil-

lä on monia harrastuksia. Joku kalastaa ja toinen metsästää. Joku pelaa golfia ja joku käy ”pihamyynneissä”. Jumala kuitenkin tahtoi, että meidän Jumalan lasten harrastuslistalla numero ykkönen olisi harrastus, jossa osoitamme Jumalan rakkautta toinen toisillemme seurakunnassa. Tähän liittyen kehoittaahan vielä sana, että ”älkää harrastuksessanne olko veltot.”

Mitä rakkauden harrastaminen on käytännössä?

”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä.” (1 Kor 13:4-8)

Tässä niin sanotussa huoneentaulussa meidän silmäimme eteen on piirretty se, mitä Jumalan rakkaus on käytännössä suhteessamme lähimmäisiimme. Jos me harrastaisimme tätä enemmän ja enemmän seurakunnissamme, niin oi kuinka moni turha kriisitilanne olisikaan jäänyt tulematta. Tämä lista on se, josta apostoli käytti nimeä; verraton tie, paras tie ja huippu hyvä tie. Laita Sanan opetus käytäntöön.

Seuraa tänään ja tällä viikolla tätä rakkauden valtaamaa elämäntyyliä ja katso millaisia muutoksia se saa sinussa ja ympäristössäsi aikaan.

MARKO SELKOMAA

Samueli Hartikainen turvautui Herraan hädän päivänä

Kesäkuun 26.2007 Itä-Suomen Seminaarista 1961 valmistuneet opettajat kokoontuivat puolisoineen luokkakokoukseen Pihtiputaalle. Kokoonkutsujana ja tapahtuman isäntänä toimi eläkkeellä oleva ”kansankynttilä” Samueli Hartikainen. Sain olla mukana tapahtumassa Suomi-matkallani. Siinä totesimme, että on kulunut 46 vuotta edellisestä tapaamisesta Samuelin kanssa.

Varsinaisen kokouksen jälkeen minulla oli tilaisuus vierailulla Hartikaisilla ja kuroa yhteen vuosien tapahtumasarjaa. (Tämä ikääntyneiden opettajien kokous oli osaltaan lääkkeiden vertailuja keskenämme.) Samueli esitteli minulle vasta valmistuneen Pihtiputaan Helluntaiseurakunnan uuden kirkon, jonka toiminnassa hän ja puolisonsa Irma ovat innolla mukana. Siellä haastattelin kollegaani tapahtumista valmistumisemme jälkeen.

Valtaisa muutos oli tapahtunut Samueli Hartikaisen elämässä. Hän muisteli kuinka oli kiusoitellut toisten kanssa allekirjoittanutta hänen uskonsa vuoksi ja kuulumisesta Helluntaierätykseen opiskeluaikana. Ollessaan opettajana Tuupovaarassa Samueli oli vähitellen joutunut päihteen orjuuteen. Tuo kahle oli todella miestä väkevämpi. Elämä ajautui ahtaalle niin työn kuin perheenkin suhteen. Siinä tilassa hän ymmärsi hakea apua hengellisistä tilaisuuksista. Viimein synnintunto tuli niin voimakkaaksi, että eräänä iltana vuonna 1980 hän soitti paikallisen helluntaiseurakunnan veljille tulla autamaan. Kaksi uskovaan veljeä tuli Hartikaisten kotiin. Siellä he saivat julistaa katuvalle syntiselle kaikki synnit

anteeksi Jeesuksen veren ansiosta. Olohuoneen sohvan ääreen polvistuneena Samueli Hartikainen koki syntien anteeksisaamisen. Kaikki entinen pyyhittiin pois ja uusi elämä Kristuksessa pääsi alkuun. Välittömästi Samueli pyysi anteeksi mennyttä vaimoltaan Irmalta ja lapsiltaan. Näin hän pääsi kirkkaasti Elämän Tielle. Auttaja oli löytynyt!

Edelleen Samueli kertoi kuinka viina ja kalja, jotka ennen hallitsivat elämää, tulivat inhottavaksi. Niihin ei tarvinnut enää koskea sillä Herra oli vapauttanut tuosta kahleesta. Myöhemmin hän meni uskovien kasteelle aivan kuin luemme Apostolien Teoista. Sitten hävisi myös tupakan himo ja Samueli sai kokea Pyhällä Hengellä täyttymisen niin kuin luetaan alkuseurakunnan aikana tapahtuneen.

Yhdessä saimme iloita siitä, että Herra on todella voimallinen päästämään kaikista synnin siteistä ja varjelemaan uskossa. Yli 20 vuotta Samueli Hartikainen yhdessä Irma puolison kanssa ovat Herraa palveleet. Pihtiputaan seurakunta on heille rakas. Viimeisin suuri kiitoksen aihe on seurakunnan juuri valmistunut ajanmukainen kirkko aivan taajaman keskelle. Nyt eläkepäivinä he innolla ottavat osaa evankeliumin levittämiseen alueellaan, ollen kantavina pylväinä seurakunnassaan.

Samuelin elämä vahvistaa todeksi Sanan paikan, jos sa sanotaan: ”Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.” Ps. 50:15

LAURI KARHINEN

South Porcupinen Saalem-seurakunta jatkaa toimintaansa

South Porcupine tunnetaan nimellä "Kultakaupunki" koska siellä on ollut suuria kultakaivoksia. Siellä on viihtyisä, suomalaisten perustama lepokoti, oikealta nimeltään Kultakoti. Takavuosina kullan hinta oli alhainen maailman markkinoilla ja Kultakaupungin monet kaivokset seisoivat toimettomina. Nyt alueelta kuuluu hyviä uutisia; kullan hinnan noustua siellä suunnitellaan kaivostoiminnan jatkamista.

Myös Saalem-seurakunnalle toivotaan uskossa jatkuvuutta. Lähes vuosi sitten seurakunta juhli 60-vuotisjuhlansa. Todistajassa kerrottiin seurakunnan historiikista laajasti. Joillakin oli pelkona, että tämä olisi ollut viimeinen juhla ennen seurakunnan kuihtumista. Toiminta on kuitenkin jatkunut. Samalla koko maailma on todennut kullan uudelleen arvokkaaksi ja kaivannot jatkuvat. Me teemme tietäväksi kaikille Todistajan lukijoille, että South Porcupinen Saalem-seurakunta lämpimästi toivottaa keskuuteensa uusia muuttajia. Kultakaupunki on myös taloudellisesti hyvin edullinen paikka asua. Siellä on se nykyaikainen "Kultakotikin" kauniin järven tuntumassa. Mahtava luonto on heti oven edessä ja riistamaat lähellä. Lisäksi kaikki palvelut toimivat hyvin. South Porcupine on yksi ehkä niitä viimeisiä pioneeri henkisiä paikkakuntia, jossa kaikki ihmiset ovat kuin samaa perhettä. Olen ollut siellä ja laulun sanoin totean: "Kultakaupunkiin mun sydämeni kaipaa..."

Anssi Klar pitää yllä seurakunnan toimintoja ja hän raportoi seuraavaa viimeisen vuoden toiminnasta: Kultakodilla on tilai-

suus kerran kuussa. Suomen itsenäisyyspäivän juhlassa siellä oli kuulijoita lähes 50. Omassa kirkossa kokoonnutaan säännöllisesti. Uudenvuoden vastaanottajaisissa oli mukana 21 henkeä ja lähes kaikki antoivat oman todistuksensa. Vierailevina puhujina ovat olleet Majalahdet, Matti Pyykkönen, Tuokkolat ja Pyyköt sekä Thunder Bayn hanuristit.

Vierailijoita odotetaan ja arvostetaan suuresti sillä heitä tullaan kuulemaan ja katsomaan.

Raimo Silegrenin kirjoittama raportti seurakunnan 60-vuotisjuhlasta jäi aikoinaan valitettavasti julkaisematta. Tässä on siitä lyhennelmä. Uskon ettei tämä ole viimeinen kirjoitus Kultakaupungin Saalem-kirkosta.

LK

Pikkukirkko miehen ikään

Lokakuun 7. Päivänä kokoontui Saalem-seurakunnan entisiä jäseniä ja muita ystäviä englanninkieliselle kirkolle, jossa oli järjestetty komea juhlaruokailu. Järjestävän joukon vähyys ei ollut esteenä. Pöytään oli tuotu runsaasti perinteisiä juhlaruokia. Tarjoilupöydän ympäri kiertävää väkeä oli kertynyt varmaan yli 60. Heitä oli Thunder Baystä, Sudburystä, Torontosta, Kingstonista, Cornwallista ja monilta muilta paikkakunnilta.

Juhlan ohjelman juonti Erkki Inkiläinen tuoden sopivasti puheenvuorojen välillä

kirjalliset tervehdykset, joita tuli eri puolilta mannerta. Muusta ohjelmasta mainittakoon Tapio Rukkilan pianosoolo, Mirjam Silegrenin soolo: "Kun tummuvat illan varjot..." harmonikan säestyksellä. Sylvia Rukkila kertoi seurakunnan alkua ajoista.

Sunnuntaina kookoonnuttiin omaan kirkkoon varsinaiseen 60-vuotisjuhlaan. Erikoisvieraana oli Timminsin kaupunginjohtaja Victor M. Power. Hän luovutti kaupungin lahjana kauniin Jeesusta ja opetuslapsia esittävän maalauksen. Hän lahjoitti myös kultapaperiin käärityn kynäkotelon jokaiselle entiselle pastorille. Anna Annala antoi vastalahjaksi hänelle suoma-

laisen pullapitkon. Kaupunginjohtaja Power muisteli kouluaikaansa, jolloin suomalaisilla oli oma pesäpallojoukkue: "En ole sen jälkeen nähnyt niin paljon valkopäisiä poikia kentällä".

Juhlassa esiintyivät lauluin Katariina Heikkilä, Maila Korhonen ja Mirjam Silegren. Airi Virtanen muisteli menneitä samoin Anne Lappalainen ja sisar Vuotilainen. Juhlapuheen piti pastori Pentti Virtanen.

Juhlista jäi siunattu muisto mieleen. Toivomme siunausta seurakunnalle jatkosakin.

RAIMO SILEGREN

Aluksi hiemen arkisesta elämästämme. Esimerkiksi, mennessämme kauppaan ostamaan ruokaa, emme noin vain heti ota ensimmäistä mansikkalaatikkoa ja maksa sitä, vaan teemme niinkuin varmaan monet muut, käänämme laatikon alaspäin ja katsomme, onko joukossa homeisia marjoja.

Ikävä kyllä, joskus niitäkin löytyy. Katselemme marjoja niin monesta laatikosta, että käteemme osuu sellainen, jossa kaikki marjat ovat hyviä. Kun ostamme lihaa, katsomme tarkkaan pakkaukseen merkityn päivämäärän ja otamme juuri sellaisen, jota tulimme hakemaan. Väri, laatu ja hintakin pitäisi olla sopiva. Yritämme tehdä oikean valinnan kaikissa näissä arkipäivän asioissa, oli se sitten vaatteet, ruoka tai muu elämäämme kuuluva.

Hengellisessäkin mielessä ei meidän tulisi "niellä" kaikkea, mitä meille tarjotaan. Tässä asiassa hyvänä esimerkkinä pitäisin Berean uskovia. Heistä Apt. 17:11 kertoo näin: "Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset. He ottivat sanan vastaan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin." Joskus minäkin

teen aivan noin. Luen raamatusta paikkoja, jotka selventävät kyseistä asiaa, eikä minun tarvitse ottaa asiaa vain ihmisten sanana, vaan saan luottaa raamattuun ja sen opetukseen.

Tiedän, että on olemassa kuuluisiakin sananjulistajia, jotka sanovat, että heitä ja heidän julistustaan ei saa arvostella. Mutta noin arvosteluun suhtautuvilla saattaa olla oppeja, jotka eivät ole raamatun mukaisia. Kuitenkin raamattu kehoittaa meitä arvostelemaan.

1Kor.10:15 Paavali sanoi uskoville: "Arvostelkaa, mitä sanon." Ei vain tässä, vaan muussakin yhteydessä Paavali kehoittaa arvostelemaan. 1Kor.14:29 hän sanoo: "Profeetoista saakoon kaksi tai kolme puhua ja muut arvostelkoot." Ei siis pidetä pahana, jos toiset uskovat arvostelevat meitä Jumalan sanalla ja katsovat, ovatko sanamme ja opetusemme raamatun mukaisia. Pitäisin tuollaisia uskovia viisaampina kuin sellaisia, jotka "nielevät" kaiken kuulemansa. Paavali nimitti Berean uskovia "jalommiksi", koska he tutkivat Sanasta, oliko asia niinkuin heille oli sanottu.

1Kor. 12 luvussa Paavali puhuu armolahjoista ja sanoo, että kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyö-

Pitäkää se, mikä hyvää on

dyksi. Jae 10 jatkaa, että toinen saa "lahjan arvostella henkiä."

Tiutuksen kirjeessä 3:10 meitä varoitetaan harhaopeista. "Harhaoppista ihmistä karta, varoitettuasi häntä kerran tai kahdesti." Kuulijoillakin on vastuu. Kun kuulet väärää, varoita! Sanan mukaista saarnaa on "ihana kuunnella." Se rakentaa, lohduttaa ja innoittaa meitä juoksemaan eteenpäin Sanan viitoittamaa tietä aina perille asti.

2Tim. 3:1-5 on kehoitus viimeisen ajan uskoville. Jae 1: "Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja." Jatkoksi Paavali luettelee monenlaisia asioita, joita voimme kohdata "viimeisinä päivinä." Eikö tuo ole tuttua meidän päivinämme? Jakeessa 5 hän jatkaa: "Heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta."

Eteenpäin silmät avoimina, Jumalan Sanaa totellen. Ensimmäisenä raamatun totuudet ja sitten vasta ihmisten mielipiteet. Annetaan Berean uskovaisten esikuvan innoittaa meitä tutkimaan Sanaa jatkuvasti ja niin voimme pitää sen, mikä hyvää on.

SAARA ROSSI

Taiwanissa tapahtunutta

Vierellä viime hetkinä

Viime talvena Taiwanissa vieraillessamme saimme puolestamme joulukuun lopulla vieraaksemme Tahu'n seurakunnan paimenen, pastori Kuo'n. Olimme jo aikaisemmilla matkoilla tavanneet useita kertoja ja olin oppinut tuntemaan hänet nöyränä ja vaatimattomana Herran työntekijänä.

Kertoman mukaan hän hallitsee täysin useita Kiinan murteita, esimerkiksi hakka, joka on hänen äidinkieltensä, mandarin sekä taiwan, jotka ovat yleisimmin käytössä. Lisäksi hän on opiskellut

koska siellä oli paljon niitä, jotka eivät vielä olleet uskossa. Hän tahtoi ”puhua” vielä poismenonsa jälkeenkin. Siunaus- ja muistotilaisuuteen oli saapunut omaisten lisäksi noin 200 muuta; naapureita, tuttavien ja työtovereita. Pastori kertoman mukaan oli hyvä julistaa sanomaa pelastuksesta, lohdutuksesta ja kuoleman voitajasta, Jeesuksesta Kristuksesta.

Palaamme ajassa taaksepäin noin 50 vuotta, josta puolisoni, Saara, kertoo seuraavaa:

”Olimme olleet Mirjam Pynösen kanssa täällä Taiwanin saaren keskipaikkeilla Tou-fen'in kaupungissa evankelistoina noin

että mitä nuorella miehellä mahtoi olla asiaa, niin hyvin hiljaisella äänellä tuli vastaus: ”Jumala on puhunut, että minun pitäisi tulla tänne tulkiksi.” Olimme aikailulla hämmästyneitä, mutta lopulta päätimme kokeilla, koska tämä saattoi olla mahdollinen rukousvastaus. Tämä hiljainen ja vaatimaton poika toimikin kokouksissamme tulkkina ja samalla oppi tuntemaan raamattua. Vuosien saatossa pojasta kehittyi rohkea sananjulistaja. Raamattukoulun käytyään nuori mies pääsi Anni Ekroosin työtoveriksi Ta-hu'n seurakuntaan ja Annin lähdettyä eläkkeelle hän sai hoitoon-

Eljas ja Saara Rossi kiinalaisten ystäviensä kanssa Taiwanilla

englantia niin paljon, että pystyy jopa saarnan tulkkaamaan mainituille kielille. Näinollen tulimme hyvin toimeen keskusteluissamme.

Muutamia vuosia sitten pastori Kuo menetti puolisonsa syövän uhrina. Hän toimi sairastumiseensa saakka yläasteen opettajana ja sen ohella jatkoi opiskeluaan, kunnes sairaus sen keskeytti. Olimme tavanneet kerran, hänen vielä terveenä ollessaan, ensi kertaa Taiwanissa käydessäni. Sairaus oli tullut yllättäen ja vei nopeasti loppuun. Puoliso oli ollut myös kokosydäminen kristetty ja pastori kertoman mukaan tahtoi hautajaisensa kotipaikalle,

vuoden ajan ja meillä oli kielivaikeuksia, koska silloin puhuimme vain mandariinia, maan pääkieltä ja alueella asui suurin osa hakkaa puhuvia kiinalaisia. Olimme jonkin aikaa rukoilleet johdatus-tässä asiassa ja odotimme apua ylhäältä. Asuntonamme oli valkoiseksi rapattu kaksikerroksinen talo. Alakerrassa oli keittokomero ja olohuone, joka toimi myös koukushuoneena, yläkerrassa nukkumatilat.

Eräänä aamuna ilmestyi alakerran ovenpieleen noin 15-vuotias, hintelä poika. Aluksi hän ei puhunut mitään, katseli vain nurkkia ja seinänvieruksia kuin varkein. Kun vihdoinkin kysimme,

sa mainitun seurakunnan, jossa on hoitanut pastori tehtäviä siitä saakka, autellen väliaikaisesti muuallakin, m.m. Cholan'in seurakunnassa. Nuori saarnamies löysi puolisoikseen kauniin opettajaneitosen ja ajan mittaan heille syntyi kaksi tytärtä ja yksi poika. Lasten vartuttua aikuisiksi vanhemmat jatkoivat omissa tomissaan, kunnes vaimon sairaus yllätti.”

Yksin jäätyään pastori Kuo tuntee saaneensa tehtäväksi erikoisesti sairaiden ja vanhusten sielunhoidon ja henkisen tukemisen oman pienen seurakuntansa lisäksi. Itse hän kertoo: ”On sääli-tävää nähdä niin monet vanhuk-

Kolumni

PUNAINEN VIRTAA

Rukoushuoneen seinällä oli kuva ristiinnaulitusta. Kärsivä Kristus riippumassa ristillä. Iäkäs tati katsoi sitä tarkasti ja laushti: ”Tuota minä en ymmärrä.” Ilmeisesti hän ei käsittänyt sitä, miksi Jumala salli oman Poikansa joutua ristiinnaulittavaksi. Ehkäpä vieläkin vaikeammin käsittävää asia on Jeesuksen veressä oleva voima.

Vuosikymmeniä sitten laulettiin usein ’Oi ihmeinen Golgatan virta, min rannalle tulla sain. Sain astua siihen virtaan mä kurjana taakoissain. Se virta puhdisti syömeini ja muutti mun uudeksi. Oi, virta punainen virta...’ Onko totta, että 2000 vuotta sitten ristille nautitun maahanvuotanut veri vieläkin pelastaa ja vapauttaa ihmisen?

Esikuva Vanhasta testamentista auttaa meitä ymmärtämään. Kun juutalaiset olivat joutuneet egyptiläisten orjiksi, päätti Jumala vapauttaa heidät ja johtaa Luvattuun maahan, nykyiseen Israeliin. Jotta egyptiläiset olisivat laskeneet juutalaiset lähtemään, Jumalan oli käytettävä ankaria otteita. Kun mitkään vitsaukset eivät johtaneet tulokseen, lopulta kaikkien egyptiläisten esikoisina syntyneiden piti kuolla määrättyä päivänä. Mutta etteivät juutalaisten esikoiset joutuisi saman kohtalon alaiseksi, heidän piti tappaa karitsa ja sivellä sen verta oven pieliin. Näin surman enkeli nähdessään veren ei tullut siihen taloon. Veri pelasti sen turvissa olevat kuolemalta. Ja samana yönä lähti arviolta noin kaksi miljoonaa juutalaista Egyptin orjuudesta kohti Luvattua maata.

Saman vaikuttaa Jeesuksen vuodattama ikuisesta kadotuksesta pelastava veri. Jeesus Kristus on se oikea Jumalan uhrikaritsa. Egyptissä surmatut karitsat olivat esikuvia Hänestä. Juutalaisten esikoiset pelasti veri. Jeesuksen veren kautta mekin saamme turvan silloin kun Jumalan hyljännyt maailma saa tuomionsa.

Jeesus alistui uhrikaritsaksi ja kuolemansa kautta sovitti maailman synnin. Mutta Hän nousi kuolleista ja elää tänä päivänä. Samoin kaikki ne, jotka panevat turvansa häneen ja uskovat, saavat uuden elämän hänessä. Kaiken pohjana on synnistä puhdistava uhriveri. Sielunvihollisella ei ole pääsyä veren turvissa olevaan elämään. Se pelkää Kristuksen verta. Jeesukseen uskovat saavuttavat kerran Luvattun maan, taivaanmaan.

Punainen virta on totta, se puhdistaa, pelastaa ja muuttaa ihmisen tänäkin päivänä. – ’Oi, ihmeinen Golgatan virta... Nyt myös mä sinua kutsun tään ihmeisen virran luo.’

set yksinäisinä ja unohdettuina, vaikka olisi ollut suurikin perhe aikoinaan. Nykyajan elintasokilpailu on temmannut lapset, joilla ei enää riitä aikaa vanhemmilleen. Käyn kodeissa ja sairaaloissa ja löytäessäni yksinäisen aloitan keskustelun, luen Sanaa ja rukoulen. Monesti olen ollut tilanteessa, jolloin henkilön voimat ovat aivan lopussa, näkö- ja liikuntakyky menneet, ehkä ymmärryskin summentunut. Mutta kuitenkin luen raamattua ja rukoulen hetkisen vanhuksen kanssa. Hyvin usein teen tämän kuin yksinpuheluna ja toivon, että jotakin lohduttavaa olisi jäänyt yksinäisyyteen. Tässä tehtävässä olen saanut kokea olevani oikeassa paikassa, monesti kuin viime metreillä saatella helmiportille saakka.”

Tämä vaatimaton pastoriveli on saanut monia pyyntöjä suurempien seurakuntien paimeneksi, mutta hän sanoo tämän noin parikymmentä aktiivijäsentä kä-

sittävän seurakunnan riittävän. Hänen luonnettaan kuvaa sekin, että kun kehoitimme istumaan pehmoiselle sohvalle, hän sanoi sen kuuluvan ”teille vanhemmille” ja istuutui tavalliselle ”karmastuolille.”

Näin saimme viettää mieleen-jäävän ja rakentavan hetken hakka-veljen seurassa. Koko sen ajan saimme tuntea kuin siunaavat kädet olisivat levänneet yllämme. Jälleen toistuu tuo raamatun ilmoitus: ”Lähetä leipäsi vetten yli niin ajan tullen saat sen jälleen.”

Kiitollisin mielin saamme muistella niitä lähettejä, jotka kuulivat kehoituksen: ”Menkää kaikkeen maailmaan...” Sen työn tuloksena nyt puolestaan tämäkin veljemme tekee Jumalan valtakunnan työtä oman kansansa keskuudessa. Siemen on pudonnut hyvään maahan!

ELJAS ROSSI

Isänä ja Äitinä Lähetyslapsille

Pyykkösen perhekuva
Esa ja Marianne
Lapset: Lotta, Milla ja Emil

Päivämme alkavat kuuden jälkeen aamulla. Esa käy kolmesti viikossa aamulla torilla ostamassa vihanneksia ja hedelmiä. Minä laitan aamiaisen valmiiksi puoli seitsämäksi ja siitä se päivä aina alkaa. Siinä on tohinaa että saa jokaisen lapsen kouluun ajoissa. Vanhemmat jo huolehtivat itsestänsä, mutta 11- ja 12-vuotiaat vielä tarvitsevat monenmoista muistusta koulurepun ja kenkien mukaan ottamisesta ja monesta muusta. Keskipäivällä he tulevat kotiin päivällistä syömään ja sitten menevät takaisin kouluun. Kolmen jälkeen on sitten taas monta nälkäistä keittiössä välipalaa etsimässä. Sitten taas iltaruoka kuudelta. Monta uutta ruokaniksiä on tullut opittua ja uusia ruokia opeteltu laittamaan. Satoja kiloja riisiä ja lihaa on tullut keitettyä. Joka päivä on kädet taikinassa kun leivon leipää, pullaa, kakkuja jne. Olen oppinut tekemään kotitekoista jugurttia, tortilloita, salsaa jne.

Työkuvaan ei kuulu vain ruuanlaitto, vaan kaikki muukin, mikä kuuluu normaalin äidin ja isän työhön. Toisinaan tarvitaan olkapäätä johon nojata ja purkaa huoliaan, joskus täytyy olla sairaanhoitajana, auttaa läksyissä, pelata pelejä, potkia palloa, korjata pyörää, käydä jokaisen lapsen koulukonserteissa, kouluesityksissä jne. Heidän omien vanhempiensa ei ole helppoa lähettää lastansa kauaksi kouluun ja näin luopua heistä ja jäädä ilman monia yhteisiä hetkiä, joita me nyt vietämme heidän kanssaan.

Aluksi tuntui, etteivät sydämemme millään voi laajeta niin paljon, että jokainen uusi tulokas mahtuisi sinne. Nuoret ovat nuoria täälläkin, samoin kuin siellä; mielialat vaihtelevat, joskus on hyviä päiviä, toisinaan huonoja. Paljon olemme oppineet tänä aikana ja varmaan paljon tulemme vielä oppimaan. Ei aina ole helppoa huolehtia kymmenestä lapsesta, jotka tulevat eri taustoista. Kärsivällisyyttä on kasvatettu! Tiedän omasta nuoruudestani, ettei aina ole niin helppoa asua poissa kotoa. Niinpä koemme tämän suurenmoisena haasteena olla huolehtimassa näistä lähetyslapsesta. Rukouksemme on ollut koko ajan, että pystyisimme rakastamaan jokaista ja osoittamaan, että me välitetään. Muutamat lapsistamme ovat jo tänä aikana ehtineet valmistua 12 luokalta ja on saanut jo monta kyyneltä vuodattaa kun 'lapseni' ovat lähteneet kauaksi ulkomaille yliopistoihin. Sydämemme ovat kuin ovatkin laajenneet, ja jokainen lapsi on saanut paikkansa siellä. Ja monesti on vaikeaa päästää heitä koululomille omien vanhempiensa luokse tai kokonaan pois ulkomaille.

Tämä työemme avautui meille MAF:n (Lähetyslentäjien) kautta. MAF toimii monissa maissa eri puolilla maailmaa. Täällä he tekevät suurenmoista työtä erittäin vaarallisissa oloissa. Tämä Ukarumpan kylä on Wycliffe raamatunkääntäjien lähetysasema ja täällä toimii korkeatasoinen ala- ja yläaste. MAF:n lähetit ovat myöskin lähettäneet lapsensa tänne kouluun. Meidän täällä olemme suomyös heille mahdollisuuden sijoittaa lapsensa kouluasuntolaan lukukauden ajaksi.

Toronton Saalem seurakunta on osakannattajanamme yhdessä Canberran suomalaisen helvuntiseurakunnan (Canberra International Church) sekä monien yksittäisten ihmisten kanssa. Suurkiitos teille kun muistatte meitä rukouksin. Täällä on monia vaaroja ympärillä, ja tarvitsemme Taivaan Isän varjelusta ja voimia jokaiseen uuteen päivään. Kiitos kun olette mukana tässä työssä kanssamme. Siunausta teille jokaiselle

RAKKAIN TERVEISIN,
PERHEEN PUOLESTA,
MARIANNE PYYKKÖNEN

Metsän pyhäkössä

*Kun tänne elon hyörinästä kuljen
ja ympärilläin metsä sulkeutuu,
on niinkuin oven takanani suljen;
jää sinne melu, rauha laskeutuu.
Vain metsälinnun laulun yksin kuulen.
Sen huilun juoksutuksiin ihastun.
On vaientunut huminakin tuulen,
kuin ääntä kuuntelisi kultasuun.*

*On pyhän tuntu holvistossa tässä.
Puut suuret nostaa korkeuksiin päin.
Oksien alla, ikihämärässä
Jumalan eteen yksinäni jään.
Vain puron kirkkaan soliseva juoksu
musiikin lailla korviin kantautuu.
Sammalen sekä mullan vahva tuoksu
suitsukkeen tavoin ylös kohoutuu.*

*On hyvä käydä täällä puiden alla,
vaeltaa temppelissä Jumalan
ja arki unohtaa, mi usein täynnä
on huolta, ahdistusta maailman.
Taas tunnen, Herra sieluani hoitaa
levolla, rakkaudellaan koskettaa.
Ken metsälinnun päivät täysin tietää,
hoivaten minua myös rakastaa.*

*On tässä lääke kiireen valtaa vastaan -
antama Jumalan - sen tajuaa.
Taivainen Isä rakastaa näin lastaan,
lahjanaan että tämän tarjoaa.
Tietoisuus tästä metsäpuron tavoin
tuo rintaan kiitoslaulun solinan.
On jälleen yllä taivas kirkas, avoin.
Saan jäädä hoiviin Isän armoisan.*

Terttu Karhinen

Viimeiset melkein kaksi vuotta olemme asuneet Papua Uudella Guinealla, Ukarumpan kylässä. Tehtävänä on ollut olla juuri tätä, isänä ja äitinä lähetysaarnajien lapsille.

Kahdeksantoista vuotta sitten tulin itse lähetyslapsena tänne Ukarumpan kylään kouluun, omien vanhempieni ollessa silloin lähetystyössä täällä Papualla, Bulolossa, viiden tunnin ajomatkan päässä. Asuin tällaisessa samanlaisessa kouluasuntolassa ja sain sijaisvanhemmat. Nyt kaikkien näiden vuosien jälkeen on Taivaan Isä johdattanut minut tänne takaisin oman perheeni kanssa. Ihmeelliset ja mielenkiintoiset ovat Jumalan tiet.

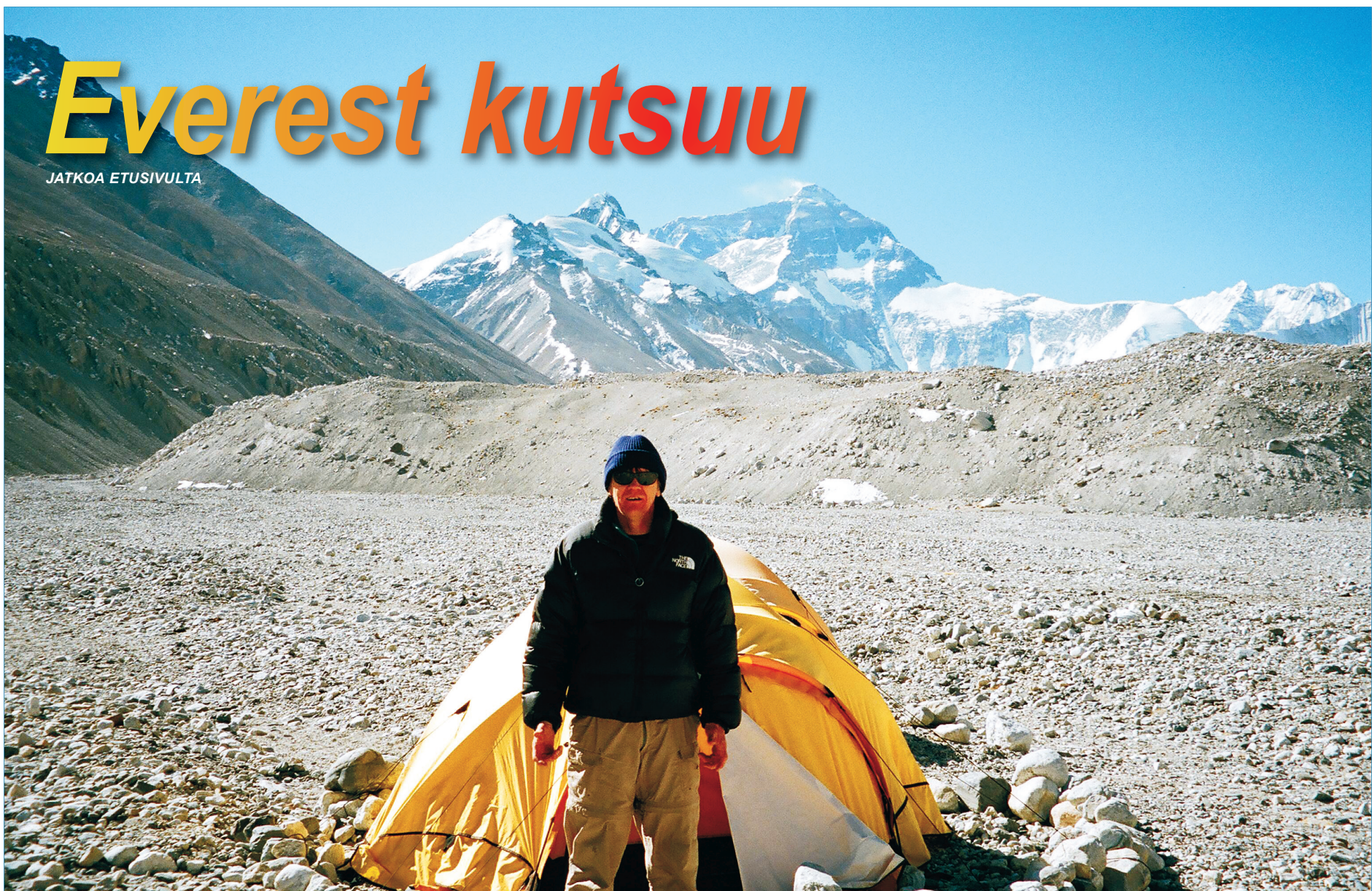
Meillä on ihan tavallinen talo, mutta vain normaalia suurempi. Makuuhuoneita on kymmenen ja muutkin tilat ovat tilavia. Ja perheemme ei ole vain viisihenkinen, vaan vaihdellen meillä on 6-10 ylimääräistä nuorta, jotka asuvat luonamme. He ovat kaikki lähetyslapsia, 11-18-vuotiaita ja erittäin kansainvälistä porukkaa. Heidän vanhempiensa ovat eri puolilla Papua Uusi Guinea tekemässä joko perinteistä lähetystyötä, lähetyslentäjinä tai raamatunkääntäjinä. Nuoret asuvat luonamme seitsämän päivää viikossa, 24 tuntia vuorokaudessa aina kymmenen viikon jaksoissa. Sitten heillä on pieni koululoma, jolloin he menevät vanhempiensa luokse. Silloin meillä on myös mahdollisuus hieman hengähtää ja viettää aikaa vain omana pikku perheenä.

Pyykkösen suurperheen lapset

Everest kutsuu

JATKOA ETUSIVULTA

Rauno telttansa edessä ensimmäisellä leirintäalueella. Mt. Everestin huippu taustalla.

Vieressä: Rauno Höglin Mt. Everestin huipulla toukokuun 23. aamulla. Suomen lippu sai kunnian vierailla siellä. Kanadan lippu kuvattiin samassa paikassa. Sen lisäksi oli lukuisten ystävien nimikirjoitukset.

Alla: Rauno Tiibetissä, valmiina vuorta valloittamaan.

Tieto onnistuneesta valtauksesta oli meille riemullinen helpotus, sillä monet vaarat matkalla pitivät meitä jännityksessä. Muistimme urheaa veljeämme myös rukouksin. Takaisin kotiin Rauno pääsi vasta kesäkuun 7. Ei se ollut mikään leppoisa turistimatka! Vaimoni Tertun kanssa meillä oli kunnia pitää Raunoa vieraanamme matkansa jälkeen. Samalla hän sai pestä

kaikki Mt. Everestin pölyt pois saunassa. Siinä yhteydessä tein joitakin kysymyksiä ystävälleni, josta olen ylpeä.

Tuliko mieleesi mahdollisuus epäonnistumisesta?

Ei tullut, sillä olen niin positiivisesti asennoitunut vuoren voittamiseen. Toisaalta, olen kiivennyt sinne ennenkin eteläiseltä puolelta 2004.

Paljonko tämä huvi maksaa?

Kaikkine varusteluineen ja palveluineen tällainen matka vie kymmeniä tuhansia dollareita.

Vaikuttavammat näkymät matkan varrella?

Lähellä vuoren huippua näin kaikkiaan neljä ruumista aivan polkuni varressa. Kaksi niistä oli tältä kaudelta ja kaksi edellisiltä. Yksi kuului vierellämme yöpyneeseen ryhmään. Näin kuinka tämän telasta poimittiin hänen henkilökohtainen omaisuutensa, passi ym. Silloin koin selvästi, että kun täältä lähdemme, niin tyhjänä lähdetään. Viimeiselle matkalle ei taskuja täytetä. Se panee ajattelemaan mikä on elämässä tärkeintä. Joka vuosi tapahtuu kuolemaan johtavia onnettomuuksia tai elämä vain sammuu äärimmäisen rasituksen tuloksena. Ruumiita ei tuoda alas vuorelta. Joskus avustajat antavat niiden pyöriä alas pääsemättömiin rotkoihin.

Mitä neuvoja annat vuoristokiipeilystä haaveileville?

On paras aloittaa pienistä vuorista.

Entä nyt, kun olet valloittanut mailman korkeimman vuoren jo kahdesti. Vieläkö katselet haastavampia kohteita?

Mielessäni on Etelämantereen vuoret; jotka ovat todella haasteellisia. En tiedä jos vielä yrittäisin, kiipeily kiinnostaa.

Mainittakoon, että Rauno Höglin on valloittanut Pohjois-Amerikan kaikki huomattavimmat vuoret, Alaskan McsKinley mukaan luettuna.

Ystävänä Rauno on vielä itse "valloittamaton". On mielenkiintoista seurata hänen vaihteitaan. Vieläkö Mt. Everestin valloittaja, Rauno Höglin tekee uusia valtauksia vai löytyykö Raunolle jokin valloittaja. Toivotan veljelleni kaikessa Jumalan siunausta ja hyvää terveyttä elämän kaikille päville.

LAURI KARHINEN

Sain suruviestin puhelinoiton muodossa, että Uuno Vesanen sai taivas-kutsun noin puolenpäivän aikaan 11-07-2007 Tulsa Oklahomassa, USA.

Uuno ja Johanna olivat saapuneet Suomesta kaksi päivää aikaisemmin. Sukuloimisen lisäksi he olivat osallistuneet myös Helluntaikonferenssiin Keuruulla ja Vapaakirkon Vuosijuhlisiin Kuopiossa.

Saapuessaan kotiin Uuno oli väsynyt, mutta henkisesti virkeä. Eräs saarnamies oli vierailmassa Unon luona ja halusi rukoilla hänen puolestaan, johon Uuno vastasi: "Tee se nopeasti, sillä asialla on kiire". Kymmenen minuuttia sen jälkeen Uuno

sai kotiinkutsun. Veljemme taisi tietää ajan ja noutajansa, koska asialla oli kiire. Näin kertoi minulle hänen poikansa Joel.

Uuno Ilmari Vesanen oli syntynyt kesäkuun 25. 1920 Toivakkassa, Suomessa. Hän opiskeli Jyväskylän Kauppakoulussa. Toisen maailmansodan aikana hän palveli kolme vuotta päämajan aliupseerina Itä-Karjalan eturintamalla.

1946 Uuno avioitui Johanna Kortten kanssa Kyyjärvellä, Suomessa. He perustivat kodin Jyväskylään, jossa Uuno työskenteli konttoripäällikkönä Ruth OY tukuliikkeessä. Vesasten ensimmäiset lapset, Joel Ilmari ja Raakel Anneli syntyivät Jyväskylässä.

Tuli muutto nuoren perheen kanssa Kanadaan 1952. Uuno oli kahdeksan vuotta Crane Limited yhtiön palveluksessa Torontossa. Siellä heille syntyi tyttö, Laura Elizabeth.

Ystäviensä innoittamana Uuno Vesanen muutti 1960 USA:n puolelle Chicagon alueelle, Waukegan nimiseen kaupunkiin, jossa asuivat vuoteen 2006 saakka.

Lions-järjestön päämaja Chicagossa etsi suomalaista kielenkääntäjää ja Uuno laittoi hakemuksen, läpäisi kokeet ja toimi aluksi seitsemän vuotta kielenkääntäjänä, kunnes sitten sai siirron Euroafrikkalaisten osaston johtajaksi. Tässä Lions järjestössä on noin 50,000 klubia, joista 70 Euroopan ja Afrikan maanosissa. Usein Uuno

kertoi, kuinka hänen "vain täytyy hymyillä" työpaikalla ja se olikin tärkein tehtävä johtajalla. Työskentely kansainvälisessä ilmapiirissä hyvien työtovereitten kanssa oli mieluista ja kanssakäyminen päämajan ja eri kansallisuuksien edustavien välillä oli kuin iso ikkuna maailmaan.

Uuno veljemme palveli Pohjois-Amerikan suomalaisia helluntaiseurakuntia ulkolähetys-sihteerinä. Tämä on mittava palvelusaika, jonka merkityksen iäisyys ainoastaan paljastaa. Tässä tehtävässä hän piti yhteyttä kymmeniin lähetyskenttiin ja niiden lähetysaarnaihin, lähettäen eri seurakuntien kuukausikannatukset läheille sekä lukuisille maakalaisille. Yhdessä Johannan kanssa he hoitivat tätä kallisarvoista lähetystyötä sitkeästi noin 45 vuotta.

Minulla oli mahdollisuus olla Uuno veljen kanssa kahdella lähetysmatkalla Afrikassa ja Intiassa vuosia sitten. Sain lähteltä nähdä kuinka Uuno veli oli pidetty johtaja ja kuinka hän antoi hyviä neuvoja vaikeissa tilanteissa sitä tarvitseville. Hänellä oli hyvä opetuksen sana kuulijoille kaikissa kokouksissa. Uuno otti osaa kaikkiin mahdollisiin tilaisuuksiin ja palveli väsymättä vaikka ikää jo oli silloin.

Unon sydämellä oli tehdä lähtötyötä, ja sitä hän teki myönteisesti koko uskonelämänsä ajan. Lähetystyö ja lähetyskentillä vierailminen oli helppoa kun vierellä

oli "maailman paras vaimo", totesi Uuno usein. Laaja Intia oli erikoisesti veljemme sydämellä. Uuno oli myös kirjailija. Hän kirjoitti kirjan Intian lähetystyöstä: "Mureja Murtamassa". Tiedän, että Intiassa muistetaan Uuno veljeä rakkaudella. Pohjois-Amerikan Suomalaisten Helluntaiseurakuntien Historia-kirjassa on myös Uuno veljen käsialaa.

Herätysliikkeenä ja yksilönä saamme todeta: Uuno veljemme, Sinä palvelit hyvin pyhiä ja muisto pitkästä palvelusajasta on mieleemme piirtynyt.

Haluamme muistaa Johannaa, Joelia, Raakelia ja Lauraa sekä koko laajaa Uuno Vesasen sukua rukouksin. Taivaan Isä antaa voimia surun hetkillä.

Jeesus sanoi: "Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." Joh.11:25-26

ERKKI INKILÄINEN

Kukkien sijaan voidaan tehdä lahjoitus seuraaviin kohteisiin:

- 1- Ulkolähetyskassa, Lake Worth, FL 33462 USA Attn: Ulla Saari
- 2- Jews for Jesus
- 3- World Compassion
- 4- Tulsa Christian Fellowship Church

Continued
from page 12

Marja Kari: Military wife and Kitchen Missionary

our missionary ship (the "Ebenezer" on the Sea of Yalta). Now, as a gift from God, I had a great husband, and there was a deep peace in my heart. From my parents I had a profound model of servanthood: they had given up everything to serve the Lord. Would I be asked and be willing to do the same? In tears, I would listen to Larnell Harris sing Russell Mauldin's song:

*When praise demands a sacrifice,
I'll worship even then...
surrendering the dearest things in life.
And if devotion costs me all,
He'll find me faithful to His call,
when praise demands a sacrifice..."*

Surrender and sacrifice are not easy words in the military. As a missionary kid, I had been bitter at one time: I had lived in many countries and I had no deep roots to any place. It has been said we have "air-roots" that don't need any soil to survive."

Below the surface

What surprised Marja was that those living the army life also had the same kind of roots. Posting to another base could come at any time, and although she found friends, true, deep friendships, that reached deep below the superficiality of life were hard to find. No one wanted to talk about matters below the surface. "It was so difficult to talk about what life was really like," Marja continues. "Spouses are away for long periods of time, marriages and families suffer, you hear of abuse within families. Post-traumatic stress syndrome is common among those in the army,

Tommy Kari in uniform.

and there are not yet enough tools to deal with this problem. You are a soldier first, you are tough, you do what you have been told. It is a weakness to ask for help in dealing with what you have experienced and seen. But... behind closed doors, the pain is raw. Today, both husbands and wives serve in the army. One spouse can be away for many months and on return to the family can find that the other has then been

posted and will leave for their tour of duty. Children suffer. All of this simmers under the surface."

Strength from God

Marja and Tommy experienced this firsthand when Tommy was posted for four months to Alert, on Ellesmere Island. At that time the Kari's had three small boys and Marja was expecting their fourth. Life had to go on without Dad in the home.

"All I could do was pray," Marja remembers. "I wrote out Scripture passages, God's promises, on pieces of paper and attached them wherever I could see them. They encouraged me, kept me going. Our church was wonderful and kept in touch, and the Army base was supportive, offering all kinds of help. I learned that I could be very strong and keep the everyday routine going. Many mothers just cannot find the resources I had. Every night, we saw and spoke with Tommy on MSN. The boys would touch his face on the screen. Many nights, Tommy and I just cried together, separated by distance. Then, in the morning, with the children, I would pack a care package and bring it to the post office. In turn, we would receive letters and drawings from Tommy to the boys."

Kitchen missionary

But it was on September 11 when Marja fully understood what it meant to be a military wife. "Tommy stormed in, packed his gear, and had to go," Marja recounts.

"I kissed him at the door, not knowing where he was going, whether I would see him again. I was holding baby Miika, and could not let worry take over my caring for my family. Other wives were calling, panicking. "God is in control and we give our husbands to the Lord," I told them. It has been such a learning curve for me. For a long time I thought I was just a housewife, at home with my children. But God has shown me I am a kitchen missionary, that I have a mission field right here."

With Tommy away, a neighbour came over and for eight hours straight, Marja listened and shared with her what God can do, how He can give peace and hope. Now Marja cooks for families that are in deployment, invites them over when husbands are gone, brings care packages to others, and babysits. She is learning more and more about the power of prayer and how to pray and uplift those around her.

Healing and forgiveness needed

Every military base has a family resource centre with daycare, deployed family support groups, activities for teenagers, moms and tots. There are also churches on base. Marja feels that the military is doing a lot, trying to care for their personnel, but in her experience, without God's healing power, they can only scratch the surface. There is a great need for healing and forgiveness in the hearts of soldiers and their families. She encourages us to "give an army guy a hug" and tell them we appreciate what they are doing, that we are praying for them and their families.

SYLVIA RUKKILA

Varastettu sydän

Pitkän odotuksen jälkeen automme oli saapunut Japanis-ta Dar es Salaamin satamaan. Saimme soiton auton tulla-us- ja rahtiasioita hoitavalta henkilöltä ja hän oli toiveikas että saamme auton käyttöön jo muutaman päivän sisällä. Iloitsimme tästä uutisesta...lähes kokonaisen vuorokau-den, kunnes saimme uuden puhelisoiton Darista. Sama mies soitti ja kertoi, että autostamme oli varastettu au-ton moottorin toimintoja ohjaava tietokone(engine control box) ja sähköisten ikkunoiden nostokytkimet molemmista etuovista.

Emme olleet kuulletkaan moisesta tietokoneesta, mutta kun soittaja selitti lyhyesti, että se oli sama kuin autosta olisi varastettu sydän ja siksi se ei liiku mihinkään. Auto oli hinattu turvaan sataman säilytysalueelta. Varastettu sydän, kuollut auto! Kyllä meitä harmitti. Varsinkin kun uu-den tietokoneen löytäminen Darista olisi varmasti kiven takana. Ja jos jotain löytyisikin, niin toimisiko se tuossa autossa? Miten kenellekkään oli juolahtanut päähän va-rastaa juuri tuo elintärkeä osa autostamme?!

No, ammattivaras tiesi hommansa. Hansikaslokeron takana, vain kolmella ruuvilla ja kolmella sähköjohtojen pikaliittimellä kiinni oleva osa on hyvin arvokas. Helppo varastaa ja helppo muuttaa rahaksi. Samoin ikkunoiden sähkökytkimet, hyvin helppo varastaa ja myydä. Meille tuo varkaan häijy tempku toi kahden kuukauden lisäodo-tuksen ja tuhannen "taalan" laskun, mutta eihän se rosvoa yhtään haitannut.

Varastettu sydän! Melkein minkä muun tahansa osan varastaminen autosta olisi ollut helposti uusittavissa ja saada siten auto pikaisesti toimintaan, mutta mekaanikon mukaan nyt ei auttanut muu kuin yrittää tilata osa suo-raan Japanista tai vain kärsivällisesti odottaa kunnes tuo sama tietokone tulisi Darin mustassa pörssissä myyntiin. Mekaanikon mukaan niin tulisi hyvin todennäköisesti käy-maan; oli käynyt monesti ennenkin! Ja niin kävi nytkin, tosin jouduimme odottamaan kadonnutta osaa pitkään, mutta viimein se tuli ja sopi paikalleen täsmällisesti ja auto hyrähti käymään ja kävi hienosti.

Tuo ikävä tapahtuma puhutteli minua monella tavalla. Ammattivaras tiesi tarkalleen mitä varasti ja millä taval-la toimi. Arvokas osa, helppo ja nopea varastaa ja myös varma myyntiartikkeli. Auton kannalta osa on ehdottoman tärkeä ja ilman sitä auto on kuollut, joten sen hankkiminen takisin olisi vain ajan kysymys. Muutaman välikäden kautta varas saattoi hävittää jälkensä ja tuo häijy tempku ei sen jälkeen häntä vaivaisi lainkaan. Meille se sen sijaan tuotti paljon harmia, viivytystä ja taloudellista tappiota. Tällä kertaa kyseessä oli kuitenkin vain varastettu auton sydän. Sielunvihollinen toimii samalla periaatteella – se-hän on tullut varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan. Sen tarkoitus on varastaa kuitenkin vielä paljon arvokkaampi ihmisen sydän ja siten eliminoida ihmisen elämä. Saata-na on häikäilemätön varas joka laskelmoi miten mahdol-lisimman nopeasti ja tehokkaasti tuhota ihmisen elämä. Valitettavasti on myös niin että tuo tuhoaja onnistuu liian usein ja moni ihminen lamautuu ja tuhoutuu sen toimista. Paljon on ongelmia, tuskaa ja murhetta tuon varkaan jäljil-tä. Saatanan päämäärä on tuhota ihmisen elämä jo tässä ajassa ja myös iankaikkisuudessa.

Ilouutinen on kuitenkin se, että varastettu sydän voi-daan uudistaa, eheyttää ja saada jälleen toimintaky-kyiseksi. Jeesus Kristus on tullut korjaamaan saatanan varastamat ja särkemät tai tuhoamat sydämet. Toimin-takyvyytön, elämänsä väsynyt ihminen voi löytää uuden elämän Kristuksessa, elämän, joka saa tarkoituksen ja suunnan ja joka vie eteenpäin kohti iankaikkista elämää. Raamattu sanoo: "Joka on Kristuksessa on kuin uusi luo-mus." Kuin uusi sydän olisi palautettu saatanan toimes-ta varastetun tilalle. Se pulppuaa iloa ja elämää jo tässä ajassa, mutta ennenkaikkea se antaa toivoa ja voimaa tu-levaa iankakkista elämää varten. Taivaallisella mekaani-kolla on varastossa uusi uskon, toivon ja rakkauden sydän jokaista halukasta varten. Hänellä ei ole varastossa puu-tetta. Jokaiselle joka uskossa haluaa vastaanottaa tuon sydämen, se annetaan lahjaksi, ilmaiseksi.

SAM TUOKKOLA

Paavo Kusmin perillä voittajana

Kusminin perheen puolesta Paavon muistolle.

Kenian pioneerilähetä Paavo Kusmin sai kotiinkutsun hei-näkuun 16.2007 Burnabyn sai-raalassa, BC, Kanada.

Kusmin oli syntynyt Uudellakir-kolla, Karjalassa, marraskuun 22. 1923. Peruskoulutuksen Paavo sai Viipurin venäläisessä koulus-sa. Uskoon hän tuli 1941 Urho Lähteen julistaessa pelastussano-maa. Sodan aikaan Itä-Karjalassa Otto Koivukankaan kautta Paavo sai lähetyskutsun, joka sitten vah-vistui hänen auttaessaan Larsmon lähetyskodin rakentamista. Avio-puoliso Vieno löytyi Larsmon ai-kana.

Lähetystyöhön Keniaan Kus-minit lähetettiin Suomen Helluntaikerätyksen toimesta keväällä 1949. Paavo aloitti työn Luo-heimon keskuudes-sa Awasissa. Paavo Kusminin työn tuloksena perustettiin useita klinikkoita, kirkkoja, Homa Bayn lastenkoti ja kou-lu Oreroon. Hän otti osaa Luo-kielisen raamatun kää-nöstyöhön. 1999, kun Kenian Helluntaikerätys juhli 50-vuotis juhlaansa, Paavo ja Vieno Kusmin kutsuttiin työn perustajina kunniavieraaksi juhliin.

taipaleensa kesti melkein 61 vuotta. Suomessa sisaret Seija ja Marjatta perheineen jäivät kaipaamaan veljeään.

Perheenä hyvästelemme rakasta isää, ukkia ja aviopuo-lisoa sanoen: Lepää rauhassa siellä voittajien ja armahdet-tujen puolella, Vapahtajamme lähellä. Me tapaamme aa-mulla!

ANNELE KUSMIN

.....

Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille.

On marraskuinen sunnuntai-ilta, kokouksen pitäjät ovat kävelleet pari kilometriä majapaikastaan kokoustaloon. Puolenkymmen-tä pakkasastetta suojaisen viikon jälkeen on tehnyt tien kuivaksi ja se rapsahtaa mukavasti jalan alla. Ilta alkaa pimentyä, kokouksen pi-täisi alkaa klo 6. Tilaisuuden al-kuun on vielä tunti ja kitarat on viritetty, kirjat rivissä pirtin pitkän pöydän päässä. Pirtissä väreilee hienoinen jännitys, ei tiedä ketä tulee, miten kaikki menee.

Talo on karjalaisten uudisraivaajien vastarakennettu tilava talo. Sähköva-loja ei vielä ole saatu, pöydällä palaa kaksi öljylamppua, valaistus on hei- konlainen kun pitäisi lukea pieniränt-ristä raamattua. Seutu on saanut vas-taanottaa siirtolaisia jotka menettivät kotinsa Karjalassa ja joutuivat siirty-mään Länsi-Suomeen. Heitä sijoitet-tiin tänne pohjois savon pitäjiin mistä heille lohkaistiin maita suuromista-jien tiloista. Monet olivat jo saaneet elämänsä kuntoon. On karjaa, hyvät navetat, peltoa raivataan jatkuvasti li-sää. Talven ajaksi työhommat muut-tuvat metsätoiksi, on myyty puita yh-tiölle ja miehet kaatavat ja tuovat puut tienvarteen, hankintasopimuksen mukaisesti.

Nyt kuitenkin on elämän menoon tullut yllättävä muutos. Kylältä ky-lälle on kulkeutunut niinsanottu he-rätys. Muutamissa taloissa on jo tul-lut ihmisiä uskoon, evankelistat ovat kierrelleet kitaroitensa kanssa koko

kesän talosta taloon. Oli telttakin pa-riviikkoa Lehtomäen hakamaan nur-kalla, Väet olivat liikkeellä, ilta illan jälkeen veisattiin ja kuunneltiin pu-heita ja tyttöjen laulua. Kummia nuo laulut, ne jäivät niinkuin takin alle ja soivat vielä metsässäkin töissä ollessa. Taloissa oli tuumailtu, että on tämä nyt erikoista aikaa, se saa ihmiset niin rauhattomiksi noilla lauluillaan, ettei saa nukutuksikaan kunnolla.

Pirtissa tunnelma tiivistyy. Tun-tuu, että Jumalan armo on nyt kaik-kien ulottuvilla. Isäntä kantaa sisään petromaksin jonka oli ulkona pum-pannut täyteen paineeseen. Valo oli suorastaan häikäisevä kun lamppu ri-pustettiin pöydän päälle. Huone on hyvin valaistu. Ensimmäinen laulu ilmoitettiin, "Jeesus, kuule rukouk-set köyhän kurjan syntisen." Laulu oli voimakasta. Miehet ja naiset lauloivat tutuksi tullutta laulua, joku takelteli jo ensimmäisen laulun aikana, leu-ka vapisten, silmät kyynelissä, sydän murtuneena. "Heikoimmatkin huo-kaukset ahdistetun sydämen"

Martti tuli esille. Hän oli pahah-tua itkuun "...pääni painan ristihin". Marttia oli odotettukin saapuvaksi tähän iltaan ja oli rukoiltu. Martti oli pahoinpidellyt vaimoaan joka oli jo kesällä tullut uskoon. Hän oli näh-nyt suuren muutoksen jonka Jumalan armo oli tehnyt hänen puolisossaan. Nyt hänen vastustusvoimansa oli lo-pussa, oli tehtävä ratkaisu, tänä iltana, "Anna mulle Henkes voimaa, tulta lamppuun sammuvaan." Oli ollut pu-heita ja lauluja. Martti ei kuullut niitä,

taistelu ihmis-sielusta oli kova. Hän tiesi, että tänä iltana on tunnustettava, on saatava anteeksiantamusta, armoa. Martti oli paikkakuntalainen, savo-laisia metsämiehiä; oli luvannut ajaa "akasta uskonvouhotuksen." Kaupal-la oli puhunut vähän humalassa. Nyt oli itse kuin jalkapuussa. Martti on ollut kuin toisessa maailmassa, mut-ta herää kun hän kuulee pöydän takaa sanat: "Onko tänä iltana kenelläkään asiaa armonalttarille?" "On, on," sa-noo Martti ja lähtee kompuroimaan lähemmäs. "Pyydän Jumalan armoa ja anteeksiantoa Mairelta ja kaikilta naapureilta." Kokoushuone on hiljai-nen, kuuluu vaan hiljaista nyyhkytys-tä. Maire kiittää Jumalaa kun Martti halaa häntä. Julistetaan anteeksian-toa Jeesuksen nimessä ja veressä. Kun illan viimeisen akordin sointu on hil-jentynyt, kaikki tietävät sisimmäs-sään, "Taivasten valtakunta on tullut lähelle"

Martti kasvaa uskossaan. Hei-dän kodistaan tulee evankeliumin työn tukikohta monen vuoden ajak-si. Yläsavolainen kylä oli kokenut et-sikkoajan, monia pelastui, liityttiin kaupungin seurakuntaan. Monen elä-mä sai uuden suunnan ja päämäärän. Kun ajelen joskus sielläpäin muistan, kun Jumalan tulet paloivat seudulla. Nyt moni talo on jo autiona. Toiset ovat saavuttaneet uskonsa päämää-rän, nuoremmat ovat jättäneet syrjäi-set seudut.

RAIMO SILEGREN

E-MAIL: RSILEGREN@HOTMAIL.COM

Turistievankelista Juhani Waarna 60

Heinäkuun 22. päivänä 2007 tuli kuusikymmentä vuotta täyteen riuskalle lähetysmiehelle, joka on paneutunut varsinkin suomalaisten turistien auttamiseen sekä sielun asioissa että monissa muissakin elämän tarpeissa. Erikoisesti muistetaan hänen panoksensa Floridan auringon alla Lake Worthissa. Kun suomalaisia turisteja tuli lomalle, Jussi ajoi motellista motelliin kutsumassa kokouksiin ja antoi kyytiä Kotikirkon tilaisuuksiin. Niinpä pyhäiltäisiin kirkko oli yleensä täynnä väkeä. Näinä 14-15 vuotena evankeliumi saavutti paljon suomalaisia, ja monet tekivät uskonratkaisun Lake Worthissa.

Kesäisin Juhani vaimonsa Irman kanssa suuntasi Kanadan puolelle ja Amerikan pohjoisvaltioihin vetämään suomalaisaktioita. Suuri Suomen lippu, kuin pitkä purje, liehui monilla suomalaisten juhlilla merkinä aktion läsnäolosta. Aktiolaiset kiersivät talosta taloon ja jakoivat suomalaiskodeissa ja juhlilla tuhansia lehtiä ja äänitteitä, lauloivat ja kertoivat Jeesuksesta kaikkialla. Useimmiten Juhani oli näiden aktioiden päämies ja järjestäjä.

Viisi kuusi vuotta sitten Juhani alkoi puhua veljespiirissä, että Jumala kutsuu häntä uusille urille, turistityöhön Thaimaahan. Ajat olivat vaihtuneet ja turistivirrat suuntautuivat Amerikan sijasta enemmän kaukoitään. Waarnat saivatkin lähtösiunauksen ja siitä alkoi Pattayan Kotikirkon toiminta Thaimaassa. Viikot kuluivat kaduilla, hoteleissa, sairaaloissa jopa poliisiputkassa ja vankilassa suomalaisia etsien. Sunnuntaisin kerääntyi runsaasti väkeä keskikaupungin hotellin tiloihin lämminhenkiseen kokoukseen. Ja sielläkin monet tekivät uskonratkaisun ja ottivat Jeesuksen sydämensä Herraksi ja Vapahtajaksi.

Viimeiset kaksi vuotta Jussi ja Irma ovat ahertaneet turistikaupunkina Phuketin saarella, jonne virtaa tuhansia suomalaisia joka talvi rantalomalle. Jumala on siunannut työtä suuresti, antanut sopivat tilat kokouksien järjestämiseksi Orchid Resort hotellissa. Ja aina on ollut niitä, jotka ovat tehneet uskonratkaisun kuultuaan yksinkertaisen evankeliumin laulujen ja puheitten ja kaikkinaisen avunantamisen kautta.

Juhani Waarna on Kiuruveden poikia. Ennen uskoontuloaan hänellä oli kuljetusliike, rekkoja ja kiivasta menoa bisneksessä. Mutta Jumala otti kiinni erilaisten tapausten kautta ja teki Jussista evankelistan, joka arkailematta menee vaikka minne voittaakseen jonkun suomalaisen Jumalalle. Suurena apuna niillä retkillä on hänen kiuruvetinen leppoisa murteensa, joka riisuu heti kaiken tärkeilyn pois. Pattayalla jatkuu Waarnojen aloittama Kotikirkon toiminta Risto Vierulan johdolla. Ja jos Herra suo, Phuketissa alkaa uusi turistityön kausi loppuvuodesta 2007 Juhaniin ja Irman vetämänä.

Onnea, Jumalan siunausta, terveyttä ja uutta voimaa 60-vuotiaalle Jussille ja reippaalle Irmalle kaikkien ystävien puolesta!

LEEVI MYYRÄ

Nuoren kuorolaisen kokemuksia

Vanhan ajan herätyskokouksessa

Kansakoululainen tuhertaa kirjoituksen parissa. Kirja on paksu, mustakantinen. Hän kirjoittaa laulun sanoja, kopioi niitä toisesta laulukirjasta. "Niin ihmeellinen on Jeesus, ja rakkaus pohjaton. Hänen verensä siunattu voima vielä tänäänkin sama on. Golgata paikka ihmeinen tää, sieluni sua ain ylistää. Golgatan virta puhdisti mun, Jeesus oi pelasti tuomitun." Poika yrittää saada aikaan selvää tekstiä, kaunokirjoitusta, jota on koulussa opetettu. Hän silmäilee tulosta, se näyttää hyvältä. Kun kitarakuorossa tästä lauletaan, siitä saa vierellä laulavakin selvän. Sanojen päällä on punakynällä merkitty akordeja kitaransoittajia varten. Nekin otetaan mukaan.

Tämä poika on 40-50 luvun nuori kuorolainen. Laulujen sanat painuvat helposti mieleen, ja myös jäävät sinne koko elämän ajaksi. Kun sitten kuoro laulaa kokouksissa näitä herkkiä lauluja, kuulijat tuntevat Jumalan Hengen kosketuksen sisimmässään. He herkistyvät ja ottavat vastaan laulujen sanoman, joka melkein poikkeuksetta koskettelee ristiinnaulittua Jumalan Karitsaa tai taivaan ihanuutta.

Sitten on saarnan vuoro. Ehkäpä kerrotaan kaidasta ja laveasta tiestä, ihmiselämän lyhydestä ja synnintekijää kohtaaavasta tuomios-

ta. Mutta samalla julistetaan, että Jeesus antaa synnit anteeksi ja pelastaa sielun iankaikkisesta kadotuksesta. Ja usein kerrotaan esimerkkejä ihmisistä, jotka ovat päässeet kokemaan Jumalan armon, tulleet uskoon. Kuinka entinen syntielämä on jäänyt taakse ja kaikki on muuttunut uudeksi. Lopuksi vielä kysytään, olisiko kerään, joka tahtois nyt antaa elämänsä kokonaan Jumalalle?

Sitten alkaa jälkikokous ja pieni kitarakuoro astuu uudelleen esiin ja laulaa kirjoistaan "Miksi viivyt sä poluil maailman... Riennä nyt, riennä nyt, riennä helmahan Jeesuksesi..." Laulun aikana alkaa kyynelehtiviä ihmisiä tulla etupenkin ääreen polvilleen. Siinä heidän puolestaan rukoillaan, ja julistetaan kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Ja hetken päästä nämä sanovat loistavin silmin, että ovat nyt Jeesuksen omia.

Tällaista oli herätyskokouksessa, joissa laulujen ja puheitten kautta tuotiin esille ristin työ, Jeesus Jumalan uhrikaritsana ja ylösnousseena syntisten Vapahtajana. Eikä unohdettu sitäkään, että Hän tulee pian noutamaan omiaan, ja että jokaisen on syytä olla valmiina.

LEEVI MYYRÄ

Eljas Rossi 80-vuotias

Heinäkuun kahdeksantena päivänä Eljas sai täyteen nuo kunnioitettavat 80 vuotta. Hän syntyi Varkaudessa, Suomessa, vuonna 1927 ja vietti lapsuutensa ja nuoruutensa kauniissa synnyinmaassaan. Eljas avioitui jo 18-vuotiaana yhtä nuoren Emmin kanssa. Heille syntyi kaikkiaan kuusi lasta, joista neljä Suomessa. Eljaksella oli hyvä työ huonekalualalla ja hänestä koulutettiin firman työnjohtajaa.

Kuitenkin Kanadan kuume tarttui ja nuori perhe lähti ystävien innoittamana merten taa. Alussa oli aika vaikeaa. Heille oli ilmoitettu, että asunto ja työpaikka täällä odottaisivat. Mutta eivät kaikki lupaukset pidä paikkaansa. Alkuvaikeuksien läpi päästyä alkoi jo helpottaa. Löytyi oma talo ja työpaikkojakin riitti. Nuoremmat lapsetkin löysivät paikkansa perheen lisänä.

Suurin ja paras asia, mitä Rosseille tapahtui, oli perheen isän uskoontulo. Kaikki vanha sai jäädä ja uusi luomus sai paikkansa Eljaksen elämässä. Samanaikaisesti isänsä kanssa kaksi lapsista antoi elämänsä Jumalalle. Muu perhe seurasi myöhemmin.

13 vuotta sitten syvä suru kohtasi Rossin perhettä. Emmi-äiti siirtyi ajasta ikuisuuteen. Eljaksen elämä oli niin yksinäistä, kun kaikki lapset olivat jo muuttaneet pois kotoa. Hyvän puolison menetys jätti kipeän aukon sisimpään. Suru oli syvää ja rasittavaa. Kuitenkin Jumala oli edeskatsonut lohduttajan ja toverin elämän loppupuolelle. Tätäkin elämän vaihetta on jo takana 12 vuotta.

Kuten jo mainitsin, heinäkuun 8. päivä Eljas täytti pyöreitä vuosikymmeniä. Häntä ei luulisi tuon ikäiseksi. Hän on pirteä ja ahkera mies mo-

nella eri alalla. Elias toimi Thunder Bayn seurakunnan sihteerinä ja vanhemmistossa yli kaksi vuosikymmentä. Ja Todistaja lehden avustaminen on jatkuvasti lähellä hänen sydäntään.

Kiitän Jumalaa vuosista kanssasi, Elias ja toivon sinulle lisää monia siunausrikkaita vuosia. Jumalan siunausta jokaiselle tulevalle päivällesi.

SAARA ROSSI

Uutisia

Kanadan anglikaanit eivät hyväksyneet homoavioliittoja. Piispat kaatoivat äänin 22-19 pappien ja maallikkoedustajien hyväksymän avioliittoonsiunaamispäätöksen Winnipegissä juhannuksena. ”Se oli katkera pilleri niille kirkosamme, jotka halusivat päästä eteenpäin”, valitti yksi piispoista. Aikaisempaa hyväksyntää taas kommentoi eräs papeista: ”Tämä on surullinen päivä anglikaaneille, koska astuimme ulos Raamatusta.” Saattaa olla, että piispojen päätöksestä huolimatta jotkut papit siunaavat homopareja.

Päivää aikaisemmin Evanke-lis-Luterilainen Kirkko ei myöskään hyväksynyt puolivuosi-kokouksessaan homoliittojen siunaamista seurakunnissaan. Päätös syntyi 52.5 enemmistöllä.

VANCOUVER SUN

Todistajan tilaajien huomioon:

Osoitelipukkeen yhteydessä on oikealla ylärivissä numerosarja, (esim. 09-07) josta käy ilmi tilauksen viimeinen kuukausi ja vuosi. Pyydämme ystävällisesti huomioimaan ajan ja uusimaan tilauksen ennen sen päättymistä. Emme halua katkaista tilausta heti; yleensä olemme hyvin pitkämielisiä, mutta jossain vaiheessa olemme pakotetut poistamaan sen.

TOIMITUS

Odotamme myös Todistajan lukijoilta kommentteja ja mahdollisia toivomuksia lehden sisällöllön suhteen, joko sähköpastin, faxin, kirjeen tai puhelinsoiton muodossa.

TOIMITUS

Lahjoitukset ja testamentit

Helluntaiseurakunnat ja Mission Press Society toimivat lahjoitusten turvin. Seurakunnat tekevät arvokasta työtä suomalaisten hyväksi. Mission Press Society julkaisee Todistaja-lehteä ja pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Sekä seurakunnilla että Mission Pressillä on Revenue Canadian myöntämä veronumero, joka oikeuttaa verovähennykseksi kelpaavan kuitenkin kirjoittamiseen. Lahjoituksista ja testamentista saadut varat käytetään kristilliseen työhön.

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

- Su • Yhteinen aamukokous, joka tulkataan klo 10:00
- Ti • Lähetyspiiri klo 14:00
- Ke • Lastenkerho Klo 18:00
- To • Raamattutunti Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church
P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

- Su • klo 8:30 Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
- klo 11:00 Kuukauden toinen su. srk:n kokous
- klo 18:00 Hyvän Sanoman ilta
- Ke • klo 19:00 Sanan ja Rukouksen ilta

Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

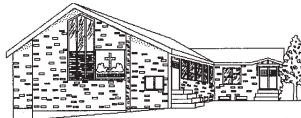
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com

Pastori **Rudolph Hyvärinen** 705 253 8383

- Sunnuntaina: Klo 10:00 (English Service)
- Klo 11:30 (Finnish service)
- Keskiviikkoisin: Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
- Perjantaisin: Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!

Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista **Liisa Liedes**
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
Pastori **Marko Selkoma** (807) 767-6927
2 Pastori **Petri Kosonen** (807) 767-0464
Nuorisopastori Pekka Perho

- Su • klo 10:00 Aamukokous ja pyhäkoulu
- Sunday • 11:30 am Family Celebration & Sunday School
- Su • klo 18:00 Iltakokous joka toinen sunnuntai
- Ti • Ke • To • klo 11:00 Päivärukoushetki
- Ke • klo 19:00 Rukouskokous
- Thursday • 7:00 pm Bible study & Prayer meeting
- Friday • 7:00 pm Youth Meeting
- Radiolähetys Su • klo 7:00 ("HOT FM" 103,5 sekä 104,5 .)

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!****

**** Sateena pisaroiכון minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Paavo Korpela** Puh. (416) 733-0854

Pastori **Walter Tuokkola** Puh. (647) 406-0412

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

- Su • Aamukokous suomenkielinen klo 10.00
- English Service 11.30
- To • Sanan ja rukouksen ilta klo 19.30
- Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta

Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Markku Vainio** 1 604 795-9994

Pastori **Herman Blomerus** 604 451-4500

- Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
- English service klo 11:30
- Ke • English Bible study at 7 PM
- To • Sana ja rukous klo 19:00
- Pe • Youth meeting and Cell at 7 PM

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 0K0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN

HELLUNTAISEURAKUNTA

KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori **Hannu-Heikki Hyppönen**
(561) 493-4127

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

- Su • klo 10:00 Aamukokous, pyhäkoulu
- klo18:00 Hyvän Sanoman ilta
- To • klo 19:00 Sana ja rukous
- Pe • klo 19:00 Nuorten ilta
- Su • klo 9:00 Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340 AM

Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

Marja Kari: Military wife and Kitchen Missionary

lievers, we need to pray for the soldiers and their families, and to bless them."

Preparing for war

"Preparing for war is an everyday event for us living on an army base," Marja laughs. "Movies have given quite a distorted and romanticized view of what it is to be part of army life. Yes, there is something about a uniform, and soldiers are mostly in the prime of life. Our little boys are still quite excited when they see men practicing their parachute jumps or when the "Skyhawk" fighter jets fly over."

But under the excitement there is tension. Adults know that there could be deployment to an unknown destination at any time, and they must be ready. Family plans can change instantly, and it is not possible to make long term plans. Marja had a taste of that while planning their wedding at Toronto's Saalem Church in 1998. Tommy was serving in Bosnia, a flight home was booked, but with the army, anything can happen, all else will be put on hold. At the last minute, Tommy arrived and the wedding was celebrated, according to plan. Army life also demands some sacrifices from families. The Kari's first home was at the Petawawa Army Base and Marja remembers her first impressions, having lived in many world-class cities internationally.

"While in Finland, I looked for Petawawa on the map. Where was it that I was going to live?" Marja recalls. "It just could not be found. After our honeymoon, we dro-

Tommy and Marja Kari with their four children, (left to right) Matti, Markus Miika and Tiia with Mom. The Trenton Royal Canadian Air Force Base.

That Sunday near Picton, Ontario, cottagers noticed a number of RCAF Hercules transport planes flying low. Perhaps the nearby Trenton Airforce base was in the middle of training flights. But this wasn't an ordinary afternoon. The planes carried the bodies of six peacekeeper soldiers being returned from Afghanistan, victims of that war. The Trenton Royal Canadian Air Force Base has been witness to many repatriating ceremonies, the receiving of young men who have sacrificed their lives serving their country.

Those driving back to Toronto that day witnessed crowds of people lining the roads, all with Canadian flags. Bridges over the 401 highway, Toronto's main artery to Montreal were filled with people silently paying their respects, including a fire truck, firemen at attention. Suddenly Kandahar and the Afghanistan war came very close. We may have strong and differing views about the politics of this war, but it still touches us. Who are our soldiers, anyway? Do we grieve with the grieving? Are we praying for those in our armed forces, and their families?

The military, an enclosed society

Marja Kari is the daughter of missionaries Emmanuel and Mirja Yrjola and sister of missionaries Mika and Veka Yrjola. With Tommy, her husband of nine years, and their four children, Marja lives on the Trenton RCAF base. Tommy is a vehicle technician (mechanic). In two years, he will have served the armed forces twenty years and be eligible to retire. Marja had thought that she was the only one in her family not serving on a mission field, but recently, she has come to a realization: Marja's mission is to an enclosed society, the military. Only those on the inside can understand what it means to be a soldier's family.

Each death is significant

"As reports of soldiers who have died come in through the media, we are compelled to look at their faces," says Marja. "Many times Tommy knew of them, had worked with them. The first soldier to die had lived on our street, and had been waiting adoption papers for their baby. The papers came on the day of his death. When the first fatalities

occurred, all flags were flown half-mast. It was such a big loss for us: one of "our guys". The pain does not go away as more soldiers die, and each death is significant. We need to honour and acknowledge each life that passes. That's why people are on the streets, they are supporting our troops. Many are so young, and scared."

Marja reminds us that there are many children living on the army base: "We also try to shield our children from the realities of war and terrorism, concepts they cannot understand. When there is a death and the army base grieves, we explain in a simple manner that a soldier has died serving his or her country. But for all of us, these are life and death reminders, and how we need to be ready at any time. We cannot be lulled into thinking there is time to sort things out with the Lord and our loved ones. As be-

ve there with our wedding gifts. Through wilderness, far from cities, in the middle of the forest I first saw a house. Then, suddenly, in the middle of nowhere, there was a busy community of 5,000 army personnel, plus their wives and children. I was far from everything and everyone familiar. This would be my home. I wondered where to start. "

Surrender and sacrifice

Base life felt very disorganized. Tommy was away on training much of the time. Marja had time to review her inner resources, her relationship to God. "I have never been able to doubt God," Marja reflects. "I've seen too many miracles. I have also miraculously survived the sinking of

Continued on page 8